

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XI. Dom. Septuages. Tremendi hospites.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

CONCIO XI.
DOMINICA SEPTUAGESIMÆ.

Multi sunt vocati, pauci verò electi. Matth. 20.

Tremendi Hospites.

A.
Tragica
Quæstio
an nostrum
plures sal-
ventur aut
damnen-
tur?

(1) Ovid.
de trist.

Hodie curiosam quidem, at simul utilissimam, sum-
mè necessariam unaque tragicam quæstionem ex-
pediamus AA. an ex Catholicis nostris plures da-
mnentur, an salventur? E cælo modicum nobis
solamen affunditur; ait ipsa Veritas Divina: *mul-
ti sunt vocati, pauci verò electi.* Hanc quæstionem ut ritè
suis ex umbris evolvamus, antè celeri cogitatu totum terra-
rum orbem excurrimus. Ut vivitur hõc ævò? præviæ vitæ
sua ubique mors respondet, qualis vita, finis ita. Lustrentur
hominum mores, acta eorum cribrentur, ut inde possit certa
conclusio formari, an nostrum plures sursum ferantur an deor-
sum? Cùm Ovidius Româ pulsus Pontum peteret, (1) iter suum
mari expeditum & mille periculis obseptum, hunc in morem
descripsit:

Quocunque aspicias, nihil est nisi pontus & æther.

Oculis aut pedibus, animo aut corpore totam mundi hujus
machinam obeamus, idem pænè lemma omnium oculos ubi-
vis locorum irruet:

*Quocunque aspicio, sceleratæ crimina vitæ
Infestant oculos innumerò numero.*

Ita pænè totum orbem scelera inundant palmaria, decumana,
luxus & luxuria, gula & avaritia, rancor & ira, dolus & inju-
stitia. &c. &c.

Quod

Quod in nostro mortali corpore cor est, aut anima, spiritus ille è cœlo cœlestis, à Deo divinus, *Divina particula aurea*, id apud Catholicos sint Sacerdotes, quibus ex officio incumbit *cordis* instar totum hominem vegetare, *anima* instar Catholicos vivificare. Sic loquitur S. P. Justinus (2) quanto altior & nobilior brutis est quivis homo, tanto etiam quivis in Sacris constitutus vitæ sanctimoniâ omnibus laicis præcellat. Idem sentit (3) aureus Orator. Petrus (4) grandibus titulis Ven. Sacerdotium collustrat: *Vos estis genus electum, regale Sacerdotium*. At num omnes hunc titulum merentur? an omnes *cordium* aut *anima* partes in regendis hominibus adimplent? Horroris plenum est, quod olim quinque Patres literis suis consignârunt. Citeatur singuli. Primus esto S. P. Chryf. Constantinop. Patriarcha, qui ante 1200. annos vixit; hic quarto post Christum seculò sic loquitur in (5) Græcia: *Non arbitror inter Sacerdotes multos esse, qui salvi fiant, sed multò plures, qui pereant*. Alter sit S. P. Bern. Clarevallenfis Abbas, qui ante 1100. annos vixit; hic de suo seculo, post Christum quinto (6) sic pronuntiat: *Domine multiplicasti gentem, sed non multiplicasti letitiam*. Cur his à nœnili orationem auspicatur Pater melleus? audiatur ratio, quæ uberès lacrimas Bernardo exiecit: *Currunt ad sacros Ordines, & ipsis etiam Angelicis Spiritibus reverenda mysteria homines apprehendunt sine reverentia, sine consideratione, tanquam sine curis victuri, cum vel maximè ad curas pervenerint*. At quales sæpè sunt homines hi, gloriæ & Sacerdotalis corollæ Candidati? audiatur iterum Bernardus: *Homines, in quibus avaritia regnat, in quibus ambitio imperat, in quibus superbia dominatur, in quibus iniquitas & luxuria principatur*. Verò, ut Apostolus (7) meminit, homines scandalosi, quorum scandala ne quidem nominari vult Tharsensis: *Fornicatio autem & immunditia, aut avaritia nec nomineur in vobis, sicut decet sanctos, aut turpitude, aut stultiloquium, aut scurrilitas, quæ ad rem non pertinet, sed magis gratiarum actio &c.* Tertium locum expleat S. P. & Ecclesiæ Cardinalis Bonavent. qui pariter ante annos vixit 1200. hic in Italia de suo quarto seculo post Christum hæc (8) memorat: *Quanti hodie infelices ad sacerrimos Ordines*

In Ecclesiastico statu videtur Patribus plures damnari.
(2) S. Justin, ep. ad Diogen.
(3) S. Chryf. l. 2. de Sacerd.
(4) 1. Pet. 2.

(1) S. Chryf. hom. 3. in Acta. Ap.

(6) S. Bern. de Conv. ad Cler. c. 29.

(7) Phil. 5.

(8) S. Bonav. de præp. ad Miss. c. 8.

Ordines accedunt, non cœlestem panem, sed terrenum quærentes, non spiritum, sed lucrum, non Dei honorem, sed suam ambitionem, non salutem animarum, sed questum pecuniarum, non Christo servire, sed deliciarum, auari, ludere, superbire, & de Christi patrimonio luxuriari &c. Quartus Pater, qui suam quoque symbolam conferat, sit S. Eusebius, centum annis Bonaventurâ prior, qui ad Damasum Papam multas dicitur epistolas exarasse; hic (9) omnes alios acerba sua, quam dedit, crisi, evidenter transcendit; sic loquitur citatus in Syria: *Ecce mundus ubique fervet Sacerdotibus, & tamen ita sunt rarissimi Sacerdotes, ut vix de centum unus reperitur bonus. Nulla certè in mundo tam crudelis bestia est, quàm malus Sacerdos; nam corrigi se non patitur, nec veritatem unquam vult audire, & ut breviter dicam, omnia, omnes malitiâ præcæmet.* Hæc acrimonia huic Patri recepta est. Quæ hic loci Eusebius produxit, non certis locis, urbibus vel Canonicatibus aptari debent, ut fervidi animarum curiones in vinea sua strenuè collaborant. Eusebius & alii Patres collectim sumunt totum orbem, unde semper major numerus discolorum prodibit. Ultimus Pater sit Greg. M. (10) qui ante 1100. annos vixit; hic Pater de hac materia in Italia sic perorat: *Per nos quidem fideles ad sacrum Baptisma veniunt, nostris precibus benedicuntur, & per impositionem manuum nostrarum à Deo Spiritum S. accipiunt, & ecce, nos per negligentiam nostram deorsum tendimus. Sacerdotes ipsi per viam reprobam ad inferni supplicia festinant. Hos cui rei similes dixerò, quàm aqua Baptismatis, qua peccata baptizatorum diluens, eos ad cœlorum regna promovet, & ipsa postea in cloacam descendit.* Hujus clarum specimen dabit apud Dion. Carthuf. (11) Clericus ille, qui in Anglia olim spiritu raptus extatico, ab ipso S. Nicolao Myrensi Episcopo ad purgatorium ductus, singula exactè lustravit; alia inter tam enormibus tormentis territus hospes, etiam hoc obstupuit, sacros homines ita paucos hic locorum reperiri, cui ocius responsum est eo ritu, quo quinque hæcenus citati Patres suam animi sententiam vulgabant, partem nempe potiorem orco insolubili multatam esse. Has inter crises, quæ sacros homines in genere tangebant, possunt etiam

si vo.

(9) S. Euseb.
Cæsar. Ep.
Ep. ad
Damas. de
vit. & mort
S. Hier.

(10) S.
Greg. M.
hom. 17.
in Evang.

(11) Dion.
Carth. l. de
4. Nov. a. 13

si volunt, suam tollere symbolam, eamque probè rimari Regulares, ac veri nominis Religiosi, ne per ipsos pravorum numerus in Sacris augeatur, sed potius mutiletur. Utinam omnes etiam Regulares ac Religiosi suum salutis portum attingerent; at vereor ne hic etiam tritum lemma suum (12) Horatius intonet:

(12) Horat
in Ep.

Iliacos intra muros peccatur & extra.

Quærebat olim Franciscus I. Galliarum Rex è supremo Claustris alicujus Moderatore, quot Religiosos suis sub signis numeraret? Responsum, quod Regi dedit, insolens erat & paradoxum: *Nescio*; obstupuit Rex ad vocem è trivio petitam *nescio*, & non sine gravi accentu hac eum crisi perstrinxit: hem bellum custodem ovium, qui nescias, quot curæ tuæ oves sint commissa. Tu Claustris Caput audias, & corporis membra ignores! apage, silicernium! non terruit Virum vox regia & æquò acerbior dica, quin ocuis sententiæ suæ claram periphrasin subjecit: Serenissime Rex, quod dixi, dixi; bona cum venia Majestatis Ix etiam repeto assertum, *nescio*, quot meo sub imperio habeam Religiosos, quod unum scire gestit Majestas vestra. Quot tonsa, & coronata numerem capita, scio exactè, quot autem ex illis veri sint Religiosi, id soli Deo constat, non mihi; ergò rectè quæsitum illud per triviale *nescio* expediti. Nec toga, nec cucullus faciunt Monachum, nec collare, nec scapulare faciunt Religiosum, quasi diceret, & hic dari subinde, qui corpore tenus, qui vestium tenus audiant Religiosi, dicantur professi, *foris Catones, intus Nerones*, ut loqui placuit Hier. *professionem facientes ovinam & mentem lupinam circumferentes*; ubi intrinseca forinsecis nullatenus conformantur; ubi vox quidem vox Jacob esse videatur, manus verò sint Esau; ubi corporis truncus chorum frequentet, animus interim forum ac viciniam excurrat.

C.
Status
Regularis
Religiosus
excutitur.

D.
Toga &
Kappa
non
faciunt
Religiosum.

E.
Exemplum
horridum
(13) Delr.
Disq. l. 6.
c. 2. f. 2. q. 3.
(14) Jac.
Salian. de
tim. Dei.
1. 2. c. 28.

Horroris exotici plenum est, quod disquisitionibus suis Delrio (13) & annuis suis inseruit (14) Salianus. Hic antequam hanc tragœdiam repræsentet, præambulo utitur sequenti: *Nescio, an aliquid formidabilius afferri possit.* Annus agebatur millesimus, tercentesimus & septuagesimus, quò casus iste tristissimus.

N

tristissimus dicitur Neapoli accidisse. Uterque suo nomine Claustrum & Ordinem compellat, quæ tamen ego hic loci ex industria subitescio, ut ne illic totum corpori labes affricetur, quod nihil tritius, at unâ nihil est iniquius hoc ævô. Ut quid totum corpus luat membri putridi verminositatem? abscindatur tale membrum, ut reliquum corpus seruetur integrum. Et quid undecim Apostolis exprobrabis Judam bipedum nequissimum proditorem? num ideo horum singulos sequioribus oculis aspicias, quia cœtum illorum contaminavit Judas? imprudenter agit & insipienter, qui totam velit urbem, totam universitatem, totam religionem in suspicionem vocare, quod ex ea unus aut alter sceleribus coopertus lurco prodiiisset. Tam stultè qui arguantur, & ab uno ad plures, ad omnes alios trahunt argumentum, multò antè in ipsos etiam cœlos & novem Angelorum choros suam fœculenti oris cacochymiam eructent; nunquid *Deus*, Jobo teste (15) *etiam in Angelis reperit pravitatem*, sua nempe cum secta Luciferum, cœlo pulsum & in teterrimam dæmonis formam transmutatum? Reliqui tamen hanc in horam cœlos occupant, Detinque laudant in tympano & in choro, in chordis & organo, eosque tanquam magni consilii Angelos & totius orbis potentes patronos tota Mater Ecclesia, tota tellus veneratur. Quid ergò mirum fuerit, si terra etiam nostra rigidos stolones protrudat? Exeat orbe toto, & cœlos subeat empyreos, qui bonum quærit integrum & nulla mixtum pravitate. Dum terram colimus & incolimus,

F.

Bonis per
malos nil
detrahitur.
(15) Job. 4.

Infelix lolium & steriles grassantur avenæ.

Ubi vinum crescit falernum, etiam labruscæ prostant, quibus excoquas acetum. Ubi mel, ibi fel. Inter triticeas fruges suum quoque sibi locum vendicant zizania.

Sunt bona mixta malis, sunt mala mixta bonis.

(16) Tub.
Echon.
do. 1. &
6. post.
Epiph.

Mantua Cremonæ vicina est; civis optimus pessimæ notæ propinquo. Cur quæso Deus tantam boni malique vicissitudinem terris illabi, terris prognascei patitur? Eviscerata est hæc quæstio in Echon. Tuba mea (16) quam consule, si placet. Nunc Neapo-

Neapolin regredior, & seriò tragœdiam auspico promissam.

Neapoli post vesp̄as frater ille, cui cœnaculi commissã erat cura (vulgò *credentiarii* nuncupantur) suum ex officio cœnaculum ingressus, mox oculis hausit spectaculum horridum, formidandum. Sedebant utrinque jam magnò numero ad mensam ordine suo distincti fratres, vultu cucullis obducto, prompti cibos absumere, quos ordinaria esset charitas appositura. Horrui ad invisos hospites frater, retròque pedem cum voce repressit, currens, volans, ut rei novitatem Superiori detegeret. Videbatur primitus somnia narrare; cum verò vultu toto pallidus, tremula voce, tremulis artubus visi spectaculi veritatem urgeret, ipse tandem Superior descendit, fratre suo comitatus, & visu propriò idem spectaculum legit. Anxiè ac timidè suam ad cellam reversus, ociùs graviore ac prudentiores cœnobii Patres accersit, cum illis properè consultaturus, quid hoc in articulo agendum; omnium vota eò collimabant, ut illatò & coram exhibitò Vener. Sacramentò, hi spiritus à loci Superiore adjurarentur, detegendam ociùs rei abstrusæ candidam veritatem. Horum ergò ex consilio sacras vestes Superior induit, ac Divinissimum Christi Corpus deferendo, tota fratrum accensis facibus comitante caterva, cœnaculum petit. Vix pedem loco intulit, ecce omnes à mensa surgere & capita sua profundissimo motu præsentì Deo inclinare, mox iterum attollere, ac se denuò ad sedendum componere, ita tamen, ut prominens ex umbris vultus non pateret. His factis, directo ad eum, qui primo & honoratiore loco sedebat, sermone suo, adjurare cepit præsentès orbis alterius manes, illisque in nomine Domini, quem manibus gestabat, disertè præcepit, ociùs aperirent, quinam sint? cur huc loci venerint? & quid velint? adhæc, qui eos inter præcipuos esse videbatur, inclinato prius Deo Eucharistico capite suo, sic respondit: fuimus olim, quotquot his mensis affusos cernitis, vestri Ordinis Religiosi, ut ex fucato habitu liquefcit, & majori ex parte grandes fuimus & jubilati, magno in pretio vos inter habiti, ac splendidis officiis donati, nunc à Deo Judice unâ omnes sententiâ fulminati, & illius imperiò huc ablegati,

N 2

ut uni-

ut universi Ordinis cultores nostrò damnò saperent, ac per nos commonefacti legibus ac regulis suis strictius inhærent; Id quia nos togâ tenus religiosi nequiquam præstitimus, omnes modò damnati sumus, & flammis cremamur æternis. Ut verò hujus asserti evidens signum capefferent vivi, hem omnes ac singuli reductò nonnihil velò totum vultum exhibebant ardentibus & strepentibus flammis circumseptum. At quæ causa tantæ damnationis? ut hæc quoque inclaresceret, resumpto spiritu iteratò per Superiorem in Dei Eucharistici Nominis ac Virtute, spiritus adjurati etiam causam reprobationis propalarunt, una voce horridum ejulantes: *Superbia & crapula traxerunt nos in tartara. Rancor & invidia struxerunt hæc incendia.* Expeditâ hac lugubri neniâ, is, qui primò sedebat locò, manu valida quasi signo ad abitur datò, mensæ tabulam percussit, ut vel hodiè grandis in mensâ cicatrix, perindè ac si igne tacta, perduret. Sic tota visio disparuit, & omnes validò exemplò accendit, ut in timore ac tremore suam quoque sacros intra clatros salutem operarentur, ut Paulus (17) monet. I modò, & dic hæc & hac in religione nullum damnari. Credam, si regulis stetur ad literam, procul in exilium actis exemptionibus & nocivis dispensationibus, quas Bernardus aliquis veriùs ac rectius *dissipationes* dixerit.

G.
Conclusio
tragica ex
dictis eru-
itur.

Ex hæctenus dictis facilis conclusio educitur: *Si hæc in viridi, in arido (18) quid fiet?* si fatali sententia tot sacri seculares ac regulares fulminentur, quid spei restat laicis, qui nec penetrant salutem suam, nec tot habent benè vivendi media, mille potius curis temporalium implicantur, unde centies perdant æterna, ubi claustrales vix unam peccandi ansam fortiuntur. Nemo dicat, hæc pridem facta esse, jam aliter vivi, quàm tunc fuerit victitatum. Utique aliter vivitur, quia centies pejùs vivitur. Verum est: vix ævum invenias, ubi tot docti per orbem clarescant; at ubi pietas, Dei ac proximi ardens charitas, fervens animarum zelus? nunquid rectiùs cum Bernardo supra cit. exclames: *Domine multiplicasti gentem, sed non multiplicasti latissiam.* Dicatur adeò præsens seculum perquam doctum in omni genere, at unâ nequam & hypo-

& hypocriticum, vaftrum & iniquum, mendax & dolofum, impium & propè atheum dicatur.

*Quocunque aspicias, scelerata crimina vitæ
Infestant oculos innumerò numero.*

Ubique lolium videas & latè steriles avenas dominari. Ubique pravitas grassatur ita inolita, ita inveterata, impudens & projecta, quasi nec Deus esset qui puniat, nec orcus esset, nisi foecis aternantibus impœnitentium scelera castiget. Quid de laicis beandis an damnandis sentiendū, iterum Patres dicant, ne mihi dica imputetur, qui tantum relata refero & inculco. Unus ex omnibus sufficiat Chryf. (18) Bibulis civibus suis Antiochiæ sanctus hic Pater ex pulpito prædixit sequentia: *quos putatis esse in hac urbe vestra, qui salvifiani? infellum quidem est, quod dicturus sum, dicam tamen: non possunt inveniri ex tot millibus centum, qui salventur, quin etiam de his dubito.* Jam singuli hanc urbem suæ opponant, hujus incolas suis quibus convivunt. Deum bonum! quæ disparitas prodibit? Antiochiæ primam sedem fixit S. Petrus, à quo etiam magnum in fide fervorem transumpfit. Post Petrum Lucas Evang. urbi præfuit; hunc excepit S. Ignatius Mart. quorum uterque totam urbem sanctioribus flammis accendit. Præter hos naçta est urbs ista nobiles Ecclesiastas D. Paulum & D. Barnabam, qui passi non sunt scelera succrescere. Poterat hæc urbs jure dici *urbs Mariana*, cui in vivis præsens Deipara benedixisse dicitur, ut Vega perhibet (19) Hispanus; unde in græco urbs ista nomen tulit divinum, *Deopolis* nuncupata, seu quasi *urbs Dei*, seu *urbs Divina*, ubi primum nomen hauserunt Christiani, dicti passim Antiocheni &c. His omnibus non obstantibus, clamat Chryf. ex tot millibus nec centum salvari, an ergò nostræ urbes hodiè sint sanctiores quàm Antiochia olim fuerit? non credo, nisi Angelus è cælo assertum roboraverit. Ah! contrarium potius inferatur. Ubi Antiochiæ unus grassari visus est diabolus, jam triginta, jam 40 grassantur. Obeantur urbes & oppida, quid ibi videbis & audies aliud quàm væ væ! Sacri cum Sacris propè in trivialem contemptum abiè-re, fidem perfidia excepit; germanus candor exploditur; pie-

H.
Hominum
malitia
videtur
ultimum
ut sic
artigisse.

(18) S.
Chryf. hom
40. ad pop.
Ant.

I.
Laus Urbis
Antio-
chenæ.

(19) Veg-
in Theol.
Mar.

tanquam mulus & equus voluptatibus vacabant, nullo unquam serupulô de tam pravis cruditatibus conceptô.

Gestiat quis aulas intueri? dicite quot ex illis Theodosianum serunt lemma: *intret in hanc aulam, qui volet esse pius.* Aures potius flagellabit alterum illud: *exeat ex aulâ qui volet esse pius.* Petantur curiæ, urnæ judiciariæ & tribunalia Justitiæ sacra, ut exploretur, quantum Justitia colatur? gemitus viduarum, pauperum, civium & rusticorum lamentationes audientur, quibus identidem è cœlo vindicta provocatur. Quotus hodiè iniquitatis mammonam restituit? quotus hodiè sententiam revocat malè in alios fulminatam? O quantis in periculis versantur, qui urnam versant Judiciariam, etiam corvos lucricausâ absolunt, ut possint cruciare columbas & deplumare. Fuit subulcus, ut Bisselius (23) scribit metrico carmine, qui cum æst. (23) Bissel. in delic. æst. porcorum gregem ad stabulum cogere non posset, irâ succensus has in voces erupit: ite malæ bestiæ & stabulum vestrum irruite sicut orcum irruunt juridici advocati & pravi legistæ. Vix dixit, factô impetu suile involabant omnes. Sed nunc ad conclusum ex dictis eruendum transimus.

Id cum factum jam sit, multis ultra non opus erit parergis, ut eruatur. Fixa manet ac firma sententia illa: *multi sunt vocati, pauci verò electi.* Quàm pauci sint, Nilus dicat, qui ante 600. vixit annos. Mihi uni nolim ego tanto in negotio fidem adhiberi. Quid ergo dixit (24) Nilus? *ex decem millibus vix una his temporibus anima reperitur, quæ salvetur.* Hic totum jacet conclusum quæstioni positæ aptandum. Sic Nilus loquitur. Quis reclamet? fuit discipulus S. Joan. Chryf. verbo & opere prodigiosus. Hôc ævô majori pietate instructum esse mundum quàm fuerit Nili tempore, non ausim dicere; id potius crediderim crevisse malitiâ tot gradibus, quot annis nostrum sæculum à Nili ævo discriminatur. O ergo *multi sed pauci!* ô voces horridas, periculosas! quis non totis eò viribus collimet, ut *paucorum numero accenseatur!* id in votis si fuerit, turba vitetur, & laxa seu *spatiosa via, quæ ducit ad interitum* Matthæo (25) teste. Contendatur potius, ut *arcta illa & angusta porta* (26) penetretur. Salus nostra timore ac tremore fulciatur. Deus unâ ex corde intimo ametur ac unâ timeatur: illud quidem, quia infinitè misericors est, paratus etiam ad vivax suspirium in articulo mortis.

(24) S.
Nilus ex
tom. 5.
Bibl. PP.
par. 2.

(25) Matth.
7.
(26) Luc.
13.

mortis.

mortis ad cœlos mittendum, peccata condonare; hoc verò, quia infinitè justus est, & impenitentes pœnis addicit sempiternis, quas omnium à cervicibus avertat JESUS Christus Dominus nolter, qui cum Patre & Spir. S. vivit in secula. Amen.

CONCIO XII.

DOMINICA SEXAGESIMÆ.

Fructum afferunt in patientia. Luc. 8.

Fatalis ira.

(1) Matth.
7.

A.
Patientiæ
fructus
magni &
multi.

Nobile germen patientia est AA. *ex fructibus cognoscetis* (1) uberrimam indolem ejus & naturam. Juxta commune diverbium, *patientia congerit rosas* variarum nempe virtutum, spei, timoris, humilitatis & charitatis. *Patientia parturit rosas* & merita coacervat, expungit debita apud Deum contracta, eluit flagitia, flammam purgatorias pacat, mitigat. *Patientia colligit rosas*, spei plenas & Divini solaminis, ut talis anima sæpè cum Xaverio S. Indiarum Apostolo exclamet: *amplius Domine amplius! patientia spondet & exhibet rosas* tanquam evidens symbolum obtentæ Beatitudinis & paradisi celestis feliciter penetrati, unde suo Theophilo per Angelum rosas transmisit Dorothea S. Virgo & Martyr, quibus pariter ad Martyrium inflammavit Theophilum. O quot millia orco victima cessissent, nisi eis per patientiam datum fuisset has rosas decerpere. Fatentur illi hanc in horam cum Jobo (2) *vitam & misericordiam tribuisti mihi, & visitatio custodivit spiritum meum. Patientia rosas procurat*, ex quibus tandem nobis gloriæ texatur corolla. Ad hanc coronam omnis patiens anima identidem cum Paulo (3) *inspirat: momentaneum hoc & leve tribulationis nostræ æternum gloriæ pondus operatur in nobis.* En fructus verè splendidos, quos parit patientia! Eset quidem operæ pretium, si singulos fructus singulis sermonibus condecora-

rem;